

NYIRŐ JÓZSEF

Kopjafák

lajh
KÖNYVKIADÓ
Szeged

Régi idők öreg kopjafái alatt alussza álmát az én népem, mohos temetőben, vadvirágokkal takart padmalyos sírokban, szép madárszó mellett.

Itt járok közöttük, beszélgetek velük, költögetem őket, mert nem igaz, hogy négy szál hitvány deszkával vége van mindennek. A sorsok nem múlnak el. Minden holttest letett ruha, melybe a gyermek öltözik. A temető a soha ki nem alvó élet álarca csak.

Egy az élet a föld fölött és a föld alatt. Fekete porból piros virág nyílik, eltemetett gyászból új búbánat fakad.

Fölül, alul egyazon féreg őrli az új élet sarát. A süppedt, néma halmok öreg balladáit lenn a kis falvakban tovább is jajgatják. Az eke szarván csak kezet váltottunk. A holddal, nappal, csillagokkal, csudás virágokkal ékesített koporsókkal együtt nem temették el a mi nehéz sorsunkat. A nagy székely ravatal árnyékában élünk.

Semmi sem igaz, csak a temető igaz valóság, és nincsen halál, csak átváltozás az élet végtelen körfolyamatában.

Az ember mindössze egy fűszál végéről lehullott hangya, a hangya pedig megelevenedett fekete kenyérmorzsa, a kenyérmorzsa pedig porszem, a porszem pedig az örök titok.

Helyemet keresem a temetőnkben, és olvasom a vén kopjafák történetét.

Így született ez az írás, amely múló lélegzetvétel a holtak világbirodalmában.